

ÎNVIEREA DOMNULUI

Foaie duminicală a parohiei “Învierea Domnului”, cartierul Dacia, Iași

PRAVILA DE RUGĂCIUNE

Sfântul Teofan Zăvorâtul,
icoană

În ceasurile în care lumea oarbă petrece în veselii zgomotoase și nebunești, robii lui Hristos plâng în liniștea chiliilor, revârsându-și rugăciunile pline de osârdie înaintea Domnului.

Fiii lumii după ce își petrec noaptea într-o nebunească priveghere, întâmpină ziua următoare cu duhul întunecat și scârbit, iar robii lui Dumnezeu întâmpina acea zi cu veselie și cu duh îmbărbătat, stăpâniți de conștiința și de simțirea unei neobișnuite capacități pentru cugetarea de Dumnezeu și pentru a reîmprospăta lucrurile bune, întrucât noaptea care a trecut ei au petrecut-o cu nevoița rugăciunilor. Domnul, în timpul rugăciunilor Sale a îngenunchiat, deci nici tu creștine nu trebuie să neglijezi îngenuncherile, dacă ai puteri suficiente pentru a le săvârși. Prin plecarea noastră cu fața la pământ, după lămurirea Sfinților Părinți, se închipuie căderea noastră iar prin ridicarea de la pământ, răscumpărarea noastră.

Înainte de a începe pravila de seară, este deosebit de folositor să facem un număr de metanii, după putere; căci în urma lor trupul și se va încălzi, iar inima va primi un simțământ de tristețe binecuvântată, iar prin una și prin cealaltă se va pregăti o citire plină de osârdie și de luare aminte a pravilei.

În vremea săvârșirii pravilei și a metaniilor nu trebuie să ne grăbim deloc. Atât pravila cât și închinăciunile trebuie să le săvârșim cât se poate de încet. E mai bine să citim mai puține rugăciuni și să batem mai puține metanii, pentru luare aminte, decât multe, și fără de luare aminte.

Alege-ți o pravilă corespunzătoare puterilor tale sau cea dată de duhovnic. Ceea ce a spus Domnul despre sâmbătă (cum că ea este pentru om, iar nu omul pentru ea), se poate și trebuie raportat către toate nevoițele binecuvântate, iar printre ele și către pravila de rugăciune. Pravila de rugăciune este pentru om, iar nu omul pentru pravilă. Ea trebuie să-l ajute pe om să ajungă la sporirea în cele duhovnicești, nu să-i servească drept o povară cu neputință de purtat, care zdrobește puterile trupești și tulbură sufletul. Cu atât mai mult, ea nu trebuie să slujească drept un prilej de mândrie și de o păgubitoare părere de sine, de pierzătoare osândire și înjosire a semenilor.